

De dagen lengen

Het is nog net 2010 en ik ontdek een muizennest in mijn auto. Het eerste dat opvalt is het aangeknaagde garantie bewijs van mijn autoradio. Daarna lift ik de achterbank en eronder zit een lekker warm nestje. Hoe kom je eraan, of liever hoe kom je er af! Stofzuigen en de auto open zetten is niet genoeg. Dus nu maar op jacht met een muizenval met boterham pindakaas. De eerste sneuvelt nog in het oude jaar. De tweede is slimmer en steelt het eten zonder de val te laten knallen. Zal hem levend moeten gaan vangen. Aap vindt het allemaal reuze opwindend in mijn auto. De tweede houdt het langer vol en wel tot de 14de. Dan tref ik ook deze in de val.

Ook nog net in 2010 vliegen alle puppies uit naar hun nieuwe huizen:

De laatste die gaat is mijn “dekloon: genaamd Sjakie” Ik heb hem even in huis en hij zet meteen zijn vader op zijn plaats. ’s Avonds verhuist hij door naar Decize naar zijn nieuwe bazen. Hij komt deels in Frankrijk, deels in Nederland te wonen.

Ons huis krijgt door voorbijgangers een nieuwe naam: Klein Versaille. Dit omdat wij geheel tegen de franse gewoonte ’s avonds de luiken open laten en de lampen aan hebben. En omdat het nogal een lang gebouw is, lijkt het heel wat. Zeker nu de gite ’s avonds ook nog verlicht is.

We vieren oud en nieuw met onze gite gasten. Het vuurwerk bestaat uit sterretjes die ik al jaren in de kast heb liggen. En we eten weer de heerlijke oliebolletjes van Nollie. Voor het nieuwe jaar bak ik beigels ofwel hongaarse nieuwjaarshoefijzers. Helaas blijven ze niet helemaal in vorm maar ze smaken er niet minder om.

Bij mijn eerste visite van het jaar val ik met mijn neus in de boter. Door een foutieve afspraak door mijn werkgevers valt de lunch midden in mijn visite. We eten de restjes van de nieuwjaarsviering en daarbij horen foie gras, everzwijnpaté en andere heerlijkheden. Het is wel even moeilijk om 's middags weer vol overgave aan het werk te gaan. De grote voerruiven met stro zien er wel heel uitnodigend uit om even een tukje in te gaan doen. Een net afgekalfde koe krijgt ons snel weer alert. Binnen no time zijn we haar stalgedeelte weer uit, met de koe achter ons aan.

De aanhoudende koude brengt ook weer nieuwe vossen perikelen met zich mee. Mijn beide witte kippen sneuvelen op 4 januari door 2 verschillende vossen aanvallen. Dus er komt een einde aan de dubbeldooiers. En ook wordt er niet meer schaaap gereden.

Op een wandeling rond etang du Merle komen we prachtige kantwerkjes van ijs tegen op de bomen.

Zo fraai als het meer in de zomer is, is het ook bij de ijzige kou.

Op 7 januari zijn we druk met de nieuwe hond van de buurvrouw. De oude van 14 jaar besluit rond de kerst dat hij zijn baas te veel mist en stopt met eten en drinken. Wat we ook proberen, hij wil niet meer. Het was dan ook echt Henri's hond. Je wist altijd precies waar Henri was door te kijken naar Milou. De 7de halen we 's morgens een jonge labrador van 7 maanden en om 5 uur 's middags neemt hij de benen. Gelukkig vinden we hem rond half 8 in het donker verstopt in de braamstruiken niet al te ver van het huis. Best moeilijk zoeken: een zwarte labrador in het donker. Na een week voelt hij zich helemaal thuis.

Zo vredig als Aap en Wolf rond kerst waren, zo actief zijn ze nu weer, Aap heeft ondertussen ge oefend op een goede linkse hoek:

De andere poezen zijn wat minder gecharmeerd van dit spel. Meneer Jansen kijkt altijd eerst om zich heen of hij wel veilig binnen kan komen.

Er komt een schitterend afdak boven ons brandhout. Zo ligt ons hout er droog bij. En ook de aanblik van het huis wordt er mooier door. Want tot nu werd je blik getrokken door de zeilen over het hout. Maar vanaf heden is dat anders! Er komt nog een nieuw beton vloertje onder en een oversteekje langs de schuur. Maar dan is het ook helemaal mooi. Nu de deuren nog.

We hebben zelfs een heel aantal voorjaarsachtige dagen waarbij we lekker in de tuin kunnen werken. Op de voorkant van de gite komt weer een laagje verf en ook de tuinhekken krijgen hun laagje. En de nieuwe abri komt in de lijnolie. Zelfs de eerste grues richting het noorden melden zich al. Het lijkt me wat vroeg, de laatsten zijn nog geen maand geleden naar het zuiden gegaan.

Hierboven het uitzicht vanaf de gite via ons nieuwe afdak.

Ook zijn er overal weer koppeltjes reeën te zien. Bijna elke dag zien we langs de bosrand een troepje dieren staan. Meestal zijn ze deze tijd van het jaar aanzienlijk schichtiger door de vele drijfjachten.

Januari is ook de maand waarbij iedereen weer eens bij elkaar te eten gaat. En vaak zijn we genodigd of nodigen we zelf. Ik heb veel bekijks want halverwege de maand ben ik gevallen op mijn kop. In eerste instantie een dikke buil, maar na enkele dagen begint deze af te zakken. Met dit als gevolg. Volgens moeders lijkt ik er op een kalf van een boek dat ze ooit heeft gelezen: Het lijkt uit de Seine.

Met ogen open is het iets anders:

Na een tijdje vergeet ik zelf weer hoe ik eruit zie en als ik ergens binnenkom krijg ik nogal wat reacties. Gratis make-up die nog blijft zitten ook. Alleen moet ik nog even wachten want de groen en geel tinten vind ik persoonlijk mooier bij mijn bruine ogen.

Op de praktijk is het relatief rustig. Normaal is het erg druk met verlossingen en keizersneden. Maar er is zelfs een weekend in januari zonder een enkele visite. Door de week moeten er veel koeien gecontroleerd op dracht. Als ze leeg zijn gaan ze of meteen naar de mesterij of terug naar de stier. Wij kopen ook van een bevriende veehouder een achtste koe. Prachtig vlees. De diepvries ligt aardig vol. Een vaars die te gevaarlijk was om aan te houden. De honden hebben ook feest want ik neem ook enkele botten mee naar huis om te kluiven. Ze zijn er dagen zoet mee. En ik later 's nachts ook, want Taupe heeft zoveel merg gesnoept dat haar darmen wat van streek zijn geraakt.

Ik doe deze maand een cursus tiffany (soort glas in lood) bij onze vriend Jos. En zie aan het resultaat:

Tot volgende maand,

Nol en Koos